

sama s seboj, da je lahko govorila s svojim lastnim srcem... V tej samoti ji je bilo hudo za hčerjo. Tako mlada — pa pride kdove kam... Tuja roka ji bo rezala kruh, pod tujim srcem bo revica iskala okrilja. Ali ga najde — ali zablodi?...

„Tak je zdaj otrok, da sam ne ve, ali je tič — ali miš“, je vzdihnila žalostno in je šla poljubljat Tinico.

Ko pa je zagorela zarja in se je nasmehnilo jutro, je vstala in se je lotila običajnega posla. Bila je zopet popolnoma vsakdanja — niti diha sledu ni zapustila minula noč na njej — — —

(Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

NEDOSEŽNA.

Sredi srebrne, šumeče noči
plusknil prek host je, prek spečih vasi
val žuborečih melodij:
Ti... Ti... Ti...

Ti pa greš mirno kraj mene
odeta v lunine halje zelene. —
A vendar si sto hrepenenj proč od mene,
tajna kot lunine slutnje zelene.

In misel — ujeda rezko presekala noč je pojočo.
„Ali ti Ona ni le odsev
tvojih žarečih, prek bajnih obzorij se pnočih oči?
Daleč pred tabo še dalje beži
Ona — tvoje bolestne duše odpev...“

Ah, zdaj vem, zakaj
tli v Tvoji pesmi brez besed
trpka zagonetka tajna kakor nočni svet!

sojet megla v megla